

παρὰ Γαλάταις καὶ Γερμανοῖς, οἱ προϊστάμενοι ἐκάστης φυλῆς ἠδύ-
ναντο νὰ ἔχωσι πλείονας τῆς μιᾶς συζύγου, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐλευθε-
ρία ἦτο προνόμιον, μὴ ἐξικνούμενον μέχρι τῶν τάξεων τοῦ λαοῦ.

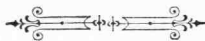
Ἐν τούτοις καὶ συνηγόρους καὶ θαυμαστάς οὐκ ὀλίγους ἔσχεν ἡ πο-
λυγαμία ἐν ταῖς κοινωνίαις τῆς Δύσεως. Ἐσχάτως δὲ ἀκόμη, ἐν ἔτει
1848, γάλλος τις πολίτης, δι' ἀναφορὰς πρὸς τὴν Συνέλευσιν τῆς πα-
τρίδος του, ἐξητήσατο τὴν τῆς πολυγαμίας ἀποδοχὴν ἐν Γαλλίᾳ ὡς
νομίμου σχέσεως. Ἄλλ' ἐννοεῖται, ὅτι ἡ Συνέλευσις μόλις ἐπέισθη νὰ
ἐπιτρέψῃ τὴν ἀνάγκωσιν τῆς ἀκολάστου ταύτης αἰτήσεως.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ περιλήψει, ἡ τῆς πολυγαμίας ἐμφάνις καὶ
διαδίωξις. Εὐτύχημα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα δέον νὰ θεωρηθῆ, ὅτι
οὐχὶ μόνον ἐπίτασις τῆς κοινωνικῆς ταύτης νόσου δὲν παρατηρεῖται,
ἀλλὰ τούναντίον ὕφεις αὐτῆς καταπληκτικῆ.

Ἐν αὐταῖς ταῖς μεγάλαις τῆς Ἀνατολῆς πόλεσιν ὁ ἀριθμὸς τῶν
χαρεμιῶν ὁσημέραι ἐλαττοῦται, καὶ ὁ τῆς Δύσεως πολιτισμὸς παντα-
χοῦ ἐκτείνει τὴν σωτήριον αὐτοῦ ἐπιρροήν, μέλλων ἕως ἡμέραν τινα
νὰ καταρρίψῃ πᾶσαν πρόληψιν καὶ πάντα θεσμὸν βάρβαρον, ἐπὶ τοῦ
κορανίου μὲν στηριζόμενον, ἀδυνατοῦντα ὅμως νὰ βιώσῃ ἐπὶ πλέον,
μέσῳ τῆς προβαϊνούσης ἀναπτύξεως τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν.

Ἰούλιος. 1886.

ΔΗΜ. Ξ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

[Φωτιζόμενα διὰ πυρσῶν]

I

ΤΙΣ ταραττει τὴν γαλήνην
θείου βράχου ἔνθα μένει
ἡ Ἑλλάς ἠρειπωμένη,
ἡ ἀρχαία μας Ἑλλάς ;
Τίς φωτίζει μὲ βῆτινν,
μὲ καπνίζουσαν λαμπάδα,
τὴν πεντελικὴν παστάδα,
σπου ὦκει ἡ Παλλάς ;
Ἄν λατρείας λύγος ἦνε,
εἶνε εὐτελῆς λατρεία·
Ἦρχ' ἡ Φοῖβη ἡ γλυκεῖα,
ἦρχ' ἡ αἴγλη ἡ ἀττική.

Λάμπουν κάλλιον βῆτιναι
 πρὸ τῆς Φοίβης τῆς μεγάλης ;
 Ἄμιλλᾷται φῶς βεγγάλης
 πρὸς τὸ φῶς της τὸ γλυκὺ ;

Ἐπρεπεν ὅ,τι ὠραῖον
 εἶδον οἱ ὡς χθὲς αἰῶνες,
 Ἐρεγθεῖα, Παρθενῶνες,
 τῆς εὐκλείας ἡ καιτίς.

Κέντρον τελετῶν ματαίων
 κ' ἐπιδείξωον νὰ γίνῃ ;
 νὰ καπνίζῃ ἡ βῆτινή
 ἐπὶ δόξης λαξευτῆς ;

Ἡ δὲν ἔχει τι νὰ δείξῃ
 ἡ Ἑλλὰς ἡ πρὶν μεγάλη,
 νέαν δόξαν, νέα κάλλη
 καὶ πατραγαθεῖ φαιδρά ;

Τὰς ὁδοὺς της περιθρέχει,
 ὅταν πρίγκηπας ξενίζῃ,
 τὰ ἐρείπια καπνίζει
 κ' ἔνθους ἐκφωνεῖ « Οὐρρά ! »

II

Ἄφετε τὸν βράχον πλέον
 ἡσυχον, ἐστερημένον
 τελετῶν βεδιασμένων
 μ' ἀναμνήσεις σεβαστάς.

Κενοτάφιον ὠραῖον
 εὐκλεῶν ἡμῶν προγόνων,
 ἐπιζῆσαν τῶν αἰῶνων,
 ἄς ἐλκῆθι θαυμαστάς.

Ἄφετέ τον· εἰρωνεῖα
 ὁ υἱὸς εἰς πᾶν του βῆμα
 νὰ δεικνύῃ πατρὸς μνήμα,
 μόνον δόξαν πατρικὴν.

Ποῦ ἡ ζωσα ἱστορία ;
 ποῦ τὰ τώρα τρόπαϊά μας ;
 ποῦ ἡ ἔνδοξος Ἑλλὰς μας ;
 — εἰς ἀκτὴν φαληρικὴν ! . . .

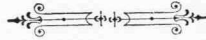
III

Τὰ ἐρείπια ἀφῆτε·
 εἶνε σεβαστὰ κ' ἐν σκότει·
 Ἡ Ἑλλὰς ἐκεῖ ὑπνώττει,
 τὰ ἐπάτει ἡ Παλλάς !

Ἐν νυκτὶ νὰ τὰ ἰδῆτε
 θέλετε; ἀντὶ βῆτινης
 φῶς προσμείνατε σελήνης...
 ἔχει Φοῖβην ἢ Ἑλλάς.

[Ἐκ τῶν *Μυροειδῶν*, Συλλογῆς Ἀνεκδότου. 1886].

ΤΙΜΟΛΕΩΝ ἈΜΠΕΛΑΣ

Ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ

ΥΝΕΒΑΙΝΕ πρὸ τῶν τελευταίων πολεμικῶν γεγονότων.

Ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ θεωρείου τῶν κυριῶν, κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ ἀπαλοῦ ἐρείσματος, ῥίπτει ἀνυπομόνως τὸ βλέμμα πρὸς τὴν σκιερὰν αἴθουσαν τῆς Βουλῆς. Ἡδὴ ἀπὸ δύο ὥρων, ἀκόμη πρὸ τῆς ἐν-ἀρξεως τῆς συνεδριάσεως, κάθεται ἐκεῖ κεχωσμένη ἐντὸς τῆς πλουσίας τῆς ἐσθῆτος καὶ παρατηρεῖ ἐν ὄλῃ τῇ αἴγλῃ τῆς πρώτης ἀπόψεως νὰ ἐκτυλίσσητ' ἐμπρὸς τῆς ἡ βουλευτικῆς ἐκείνης σκηνῆς.

Εἶδεν ἐν ἀρχῇ σοβαρὰν τινα μορφήν γέροντος, τὸν ὁποῖον πάντες ἐ-χαιρέτιζον, ν' ἀνέληθ' ἡρέμα ἐπὶ τῶν ταπιτοσκεπῶν βαθμίδων μεγάλου καρυίνου ἰκριώματος καὶ ν' ἀποκρυβῆ ὀλόκληρος ἐντὸς πολυτελοῦς ἐδωλίου, ἔμπροσθεν σειρᾶς ὀρθίων ὑπηρετῶν. Ἐπειτα ἤκουσε μικρὸν κώδωνα νὰ ἠχῆσῃ παρατεταμένως, καὶ εἰς τὸν ἦχον ἐκείνον νὰ συνω-θῶνται πολλοὶ καθ' ὀμίλους συζητοῦντες, γελῶντες, χαιρετώμενοι καὶ νὰ σκορπιζῶνται νωχελῶς ἐπὶ τῶν μελανῶν τῶν καθισμάτων. Ἦσαν οἱ βουλευταί... Τινὲς ἐπυκνώθησαν, θεώμενοι παρὰ τὰ ὀγκώδη μαρ-μάρινα βάρθρα· ἄλλοι ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἰκριώματος, ἐμπρὸς εὐρέων γραφείων, ἐφ' ὧν ἐσωρεύοντο ἔντυπα, γραφίδες, χαρτιά... Μία φωνὴ ἠκούσθη μετ' ὀλίγον ἀπαγγέλλουσα γοργὰ γοργὰ ἀτελείω-τον σειρὰν ἀλλοκότων ὀνομάτων τὴν ὁποίαν διέκοπτε ἀποτε ἀσθενές τι *Παρῶν*. Καὶ ἔπειτα, ἐν μέσῳ ἰσιωπῆς, προσεῖδε κατὰ διαλείμματα μίαν, καὶ ἄλλην, καὶ ἄλλην μετ' ἐκείνην μορφᾶς νὰ κατέρχωνται τῶν κλιμακωτῶν ἐδωλίων, καὶ ἐκεῖ, ἀπὸ μικροῦ γυμνοῦ βήματος νὰ κινῶν-ται, νὰ ῥητορεύωσι, νὰ χειρονομῶσιν· ὅλα δὲ φθάνοντα μέχρις αὐτῆς συγκεχυμένα, ἀκατάληπτα ὡσεὶ ἐν βομβῶδει ψιθυρίσματι, τὸ ὁποῖον διεσπᾶτο καὶ ἐχάνετο ὑπὸ τὴν εὐρείαν χρυσαμένην ὀροφὴν... Ἀντε-λήφθη μόνον ἀμυδρῶς ὅτι, ἐν τῷ τραγικῷ ἐκείνῳ τόνῳ, ἐπρόκειτο περὶ